

נסיגנות, — והוא בעצמו אינו מרגיש, משם עולה בחורים, ומדבר על בחורי חמד הלומדים בשיבות רמות, גם שופט את שופטיו, הם הגדולים אשר בארץ המה מנחיגי הדור, מסנו איש לא נעדר.

כה אמר הנע"ר אל רועי ישראל, אנכי הרועה! לי תשמעון, ואם לא אבוא עליכם בבלי משחית אשר בירי, הוא עזות פני"ם של קדושה? ואם בזאת לא תשמעון, הנה יש לי עוד כלי והוא הציפורית של קדושה, ואם עוד כאלה לא תשמעון, הנני שולח את כל מגפתי, והיא שקרנות של קדושה, אעליל עליכם עלילות ברשעי, ואספר עליכם מעשים אשר לא נעשו ולא נשמעו, רק מלבי בדיתים, זהו ספר לב העיברי.

אנחנו ידענו את הנעי"ר ואת שוחו, זאת דרכו מקדם, הפכפך ובשנעון ינהג? היום אימר ככה ולמחר ככה, פעם כופף ראשו כאנמון, פעם זוקף קומתו כהנמון, ופי יפנה ויטה אונים קושכות לקול הנעי"ר העיורי הזה? וכאשר שמו בחשך יכוסה, כי הכחידו תחת לשונו, וכנפל אשת כל חזה שמש, בן יהיו דבריו נבלעים בטקומם, לכן החרשנו עד כה, אך זאת ראה, וגם כי היתה הרוחה. — ויחוק לבו ופער פיו לבלוי חוק, שפך בוז על גדולי ישראל, צדיקים ושלמים, אשר קטנם סמטניו עבים משיביע בחרפה כל הכא תחת ידו, עדי כי נגע גם בכף עירנו, ויצא עליה בשן ועין בתמות ועין רעה, עין תלעג ליקתת אם, היא קהלתנו הקדושה, אשר עיר ואם בישראל, מלאה חכמים וכופרים, מלאה תורה ויראה בע"ה, עוד לא נכזבו מיטת הנאמנים, אשר ישקו העדרים מבאר הפרזה שרים, מרן הגאון בעל חת"מ סופ"ר זיל עוד ישאבון בחורים מופלגים וצדיקים מים חיים מפי אדוננו מ"ו הרב הגאון המפורסם

(ג) הנע"ר בספרו מכאן אחר שהרגיש בעצמו גדול עזותו, שהוא עזות של קדושה.
 (ד) תחילה היה לומר פה בשיבתנו הרמה, או היה כופף ראשו כאנמון, אחר זה הלך לעיר ניקלסבורג ולמד שם זמן לא כביר, שם עסק בדיעת דייטש, ובשוכו משם נהפך היה לאיש אחר בזוקף קומתו כי האסין שכבר הגיעה לסדרה עליונה בדיעה זו, ונתגאה מאד בדרכו, לא דרש בשלום אדם כ"א בלשון דייטש בערליני, וכך היה אומר [ייטשן] [באך] ועוד שמונים הרבה, ובדרך שהסכל הולך אומר לכל סכל הוא, ואז בזה להם לענה להם לאותן הרבנים גדולי תורה אשר לא ידעו דייטש [גם רצה לזכות אביו כזה, כי כרא מוכה אבא, ולמד עמו כפי וכלתו, וגם אביו דרש אז לפני אנשי החברא הבאים לשמוע דבריו מדי שבת בשבתו. בלשון דייטש, ועתה כשל עוור ונפל עוור. —] האסת! כי באותן הימים שכלה זמנו ועתותיו בלימוד דייטש, חבורים האלו עוד לא היו, והעולם ערן לא זכה לאותן המאורות. — וכאשר נפטר וקנו, שהיה סלמד תינוקות פה, נהיתה לו שעת הכושר להראות עצמו ולהגיד ההסדר ככה"ק בלשונו החדש, וכן עשה; ולפי שהיה עני בדיעה זו היה לאיחובא ואיטולוא, ועתה עומד ומוכיח ומלעיג על אותן היודעים דייטש היטב, האין זה מעשה שגעון ורעות רוח? בוסן לא כביר החליף אמונתו ודרכו שלשה פעמים, ועוד חוון למועד!